

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומוי אומר ר' יוחנן הכי הלך כר' שמעון דחצירות רשות אחת ואפילו עירבו הפ"ד:
(ב) תוס' ד"ה אף וס' דלעיל ג"כ דף פ"ט:

מוסף דע"י

[illegible]

כל גגות פרק תשיעי עירובין

ומי אחר ר' יוחנן הכהן הלכה כר' שמעון (ב) ואפילו עירבו דחאירות רשות אחת: **ובלכד שלא יורידו למטה**. אלאה אקור להוציא מהחד לחבירתה לא אחרת בשלמה בעירבו אקור אקויקמנה להא בעירבו אכל השמא במאי קוקמנה: **שלא יאז עומד במקומו**. בקרקעות המלך. ל"א שיהא זה עומד במקומו גרסין ועל

שיא זה עומד בתקומתו גרסיני ועל ראש הכותל קאמר: וזי רבי לא שגא. למשה לו בתשנתינו: רבי טייל. שסדר וקסת חל הכרייתא ותתלמוד היה: מניין לו. זה הפירוש ופעלם למשה דקסם רבי ממני' דבמים קאמר שלא יורד מראש הכותל ויולץ לבו: ותרבה אסם בינים. לא שגא שלהם ולא שגא של אחרים דהא אוקמא כ"ש שאין חילוק רשות אלא דבמים ובגון שמינה פטורה לרשות הרבים: אסם עירבה. לעצמה ושמינו מאני דבמים בגווה: אמר בר הונא נטונין החורבה לוו שלא עירבה. להוציא לה כלים ששמו בתוך דהא לא שמינו בר מאני דבמים הואיל לא עירבה אבל לשעירבה לא דרב הונא תלמדו דרב הונא דאמר הלכה כ"ש בשלא עירבו אבל עירבו לא: ומיא בר רב אף לא לשעירבה. ששמינו מאנא אף לשעירבה נטונין ואותו ומעמינו חזי מפרש דהאי דאמר אבא אף לשעירבה לאסור לא שמינו קאמר דגור לא עירבה אטו עירבה דא מקמי חזי לגווה הי נמי חזו ומקמי: ו"א. כמה ששמינו אף לשעירבה להחיר קאמר אבא דשמינו מותרות ולא גור אבא בעירבה משום דאמר דבמים קאי' לא בעילתא דאבא דאמר לעיל [א]. אכלה כ"ש והוא שלא עירבו אלא עירבו לא מפני מה אין נותנים חזר שלא עירבה לחזר שעירבה חכמים כליה לתוך מצינתה ומיזאסא לא נל גור רב בחבורה כלומר ותי נמי דתשני לו דהא דאמר רב לעיל אבל עירבה לא מורה הוא דאומה שלא עירבה מנכנסת ומיזאסא כליה לתוך עירבה דהא לא שמינו אלא בשלא עירבה מאני דבמים ואל"ץ דבאה

שביח לא חשיבין דסמאח' כי שמשתא
הא לא גזר לגבי מורדב: **הסס** כיון ד
כלים בתנאי שביח לאפוקי מאני טובא ו
עבדי דה אינשי לאפוקי מאני טובא:
משום דשמעינן דלא לאלא דקאמ' אבל
לטעול כלים לשלא עירבה אבל שלא
משום מאני דכתיב ויבחרוה וימי על כ
כיון דמיענינן מאני דהאי חזירי בכחציר
מוסר. הכינוס לו כלי עירבה ששלטוה
מעשר אבל קטן אסור לו להוציא כלי ה
אלא לכלים ששכחו בתוכן אבל לכלים
הכתיב אסור גדולה אקטנא: **גדולה**
וגב: **מס תלז מיענדא** מחיטא.
מחילות יכרות בעיני שלא יא' גג גדול
מחילות אינו רשות היחיד. כל גגין שלה
הדדי דמה רשות דדרסו לו דניס אף
נדרסו אל מצינ למעבד ואסוקא אבל א
דיורי גדולה. מושלין בקטנא ומושלין
דלויא קטנא כולה בתוך גדולה דמי ו
חזירי קטנא שריא דלויא וכל גדולה

08
17

צב.

וזה אמר רבי יוחנן הלא כסתם משנה וקשה דקתם ואח"כ מחלוקת הוא ואמר בהחולק (יבמות דף כג:) דאין הלכה כסתם ואע"ג דלכל הפחות משיב קתם כרבים כלפי יחיד הכא אין נפקא מינה דנאלו הכי פליגי רבנן עליה ומירך הר"ר"א כהן דעיקר קושיא

היו מחלוקות ואח"כ סתם מחלוקת בשלש חזירות במי שהוציאם (גמל דף מה): וסתם בפרק חנוך (גמל דף טו): אבל הכא לא פליגי בגמיר: **מפני** מה אין נותנין חצר שלא עירבה לאחר שעירבה. משום דליירי בלחם עירבה וזלחת לא עירבה נקט האי לישראל והוא הדין דהוא נקט למימר מפני מה אין נותנין חצר שעירבה לשעירבה וכן נקט פירש שפיר:

איכא דאמרי אף לשעירבה
ושתייהם מותרות. לפי
האיכא דאמרי קשיא הא דלמך בפרק
הדר (נליף עד. ר') וזמן קא"ף גור
לחורבה ורבי' נאמן לעמיהם דלא אז"ל
דילמא אחי לאפוקי מאני דכמים לתלך
והכא נמי לא גזר דילמא אחי לאפוקי
מאני דכמים לחורבה ומאי לעמיהם
הוא דהא אפילו כל דגור הכא גבי
חורבה לא גזר:

אָפֿן עג דאָק דרעס'לע רביס. היינט
קלענע קעמל דער יוסף
לעווי (א:ט) **גפנים** בנדרלע אסור
צורעק אט הקשנה. למד'
(לעיל דף ט: ע) גרלע מבחוק וסוה
מפכנים ינדוק משום למי ופחם מייר
צנכנסן כותלי קטנה לגדולה:
גפנים

לה שפנצצה לקטנה גדולה מותרת וקטנה אסורה מפני
הז: **גמ'** למה ל' למיתני תרתני לרב קתני גג דמיא
מחיצתא אף גג נמי מנכרא מחיצתא ולשמואל גג
קא דרסי לה רבים אף גג נמי דקא דרסי ליה רבים
ורבה בר רב חנן ויתבי אבוי גביהו ויתבי וקאמרי
דיוורי גדולה בקמנה ואין דיוורי קמנה בגדולה
אסור לזרוע את הקמנה ואם זרע זרעין אסורין
גפנים

זכירה. מיהו קשוי לי אחאי אשר אבא כשעירבה להכניס לשלש עירבה
אמר רב להימר קאמר ונבי חזירות אחאי גזר משום דקיון דמיטורי
במאחי דחזר ומפקי לחזירתה שהרי נשמרים גם כמזהב אכל חורבה לא
אף לשעירבה וספיקין מותרות ואם סאמר ספיקין אסורות. וטעמא
דמא דמא תמליחיה דאבא לאקומא להאי דאמר כשעירבה הוא דאמר
וועיין קאמר דאין נותנין שלש עירבה לשעירבה אלמא גזר כשעירבה
אבא דריבי לה למחוריה לאסורא קאמר לז' דמי: הס. גזר חזירות
מחיישין דלא ליפוק לה מאני דנחם אכל חורבה לא: **מתני' הגדול**
גדול הך פרה פחה הוא דשרי בגיפופי וכגון דאין הפירה יותר
לו במלואו. ודריב הכל היא דאפילו ר' מאיר לא אמר גזין רשות אחת
ואם אפסאיה בגדולה דלכילי עלמא חזירות רשות אחת הן ועלין כל
זוהי עירבה לעצמה ולא אסור עליה גז קטנה: **גמ' פרי.** חל
גזי נמי דשריין ליה במחילות תחתונות משום גזר אסוק מיהו
אמריין גזר אסוק וגדול נמי אסור דאין לו שום מחילה וכל שאין לו
גזל. דאמר (טס.) מפיו לא מייבדא אמריין גזר אסוק להכי מננה גזי
לדררין דריס מיהו לא הדיה לה מחילה תחתונה כשיניס מחילה
גזי גזר אסוק ותפסקי המחילה ביניס ואע"ג דמכסא ולא מייבדא:
מושלין בגדולה למושבא אלגן: **אסור לזרוע אם הקטנה.** דכמאן
פניס שפילו בחור הגדולה מותר להרמיק ולזרוע הכא אסור דקמי
לה: **י"ג פנים מוסרין.** דהא אין דיורי קטנה מושלין בגדולה:
גפס

לדורע בקטנה שחשוכין הגפנים שבגדולה כאילו גם בקטנה הן נטועים, ואם זרע ב-

עין משפט
נר מצוה

ה א טור ש"ע א"ח פ"ר
שעט טעף ד:
ו ב מ"י פ"ג מהלכות
עירובין הלכה כד סנה
לחזן ק"י ועשין א טור
ש"ע א"ח ס"ס טעף ד:
ז ג טו"ש"ע ס"ס טעף ד
וכ"י שמה טעף טו:
ח ד מ"י פ"ו מהלכות
כלאים הלכה יט
ועשין י"ד פ"ר דלו טעף
טט:

רבינו חננאל

ימי א"ר יתכן הלבב כן
שפעת, ודעת בין כן
חצר רשות אחת, כי רחא
אשר ואמר הלבב כספס
מיוא, וכן כספס כל
תחצות, ודחא
ספס, הי בראש מיוא
על עולין קרן ואוכלין,
ואילו עולין קרן
ואוכלין, ובלבד שיהא
יורדו לשלש, ואם יורדו
אחת כן אסא, לא יורדו
למשל, ופרקין, אמר לא
יורדו לשלש, ודקמץ
למשל דבחים, כלומר
שינסב בבחים אלא
בחצר ש"י, אפי' ויהא תני
ר' חייא ובלבד שיהא
יפסד זה בחצירו, וראכל
זה בחצירו, ויאל, והני
אפילו בחצר אסור, והני
כי רב לא שנהא ר'
חייא מניין, לא כלומר
דבר שלא שנהא (רבי)
במסנהתי ר' חייא
תלמיז ר' מנין (ב) ביה
משנה שלא שנהא ר'
מכלול זו שנהא שניה
במסנהתי לא ידפסמא
היא, אימור שנהא חציה
והחברה אחת ביה, וכן
חצר אחת עירבה ע' חציה
הבחים, והאחרת לא
עירבה, חציה (ב) (הנא)
נחתי, חציה רב, וכן
לאחז שלא עירבה, אבל
[אין] נחתי אחת לאחז
עירבה, גזירה שנהא
יוציא מן דקמץ שניה
בבחים מן הבחים לחצר
מן חצר, חציה, חציה
כן רב כ"י, אלא דאמרי
חייא רב דאמר אפי'
נחתי זו ההרבה ע'
לחצר עירבה שנהתי
מחצות קרן בחציה,
ואפי' מפני מה אין
נחתי חצר שלא עירבה
לחצר עירבה, ונאמר כי
כל החצירות רשות אחת
ל' הנה בחצירות כיון
מינסב מן רב בתי
לחצר אתר לאקוניה
בחצר שלא עירבה, אבל
בחוברת לא מינסב,
הילכך (אחרי)
נחתי גזירה ידמא
אין לאקונין מן רבתי
לחוברת, חתני כן גזירה
סמך קמץ כן, וכן
ל' לטמאן נז' למה ל'
למינתי חצר, רבי חנני
נ' דומיא דחצר מה חצר
מינסב מחציתא, אפי' נ'
דימכור מיתחצא, חציה
(דמור) לטמאן, אבל נ'
אין הנגזל לא עירבא
אין מלטימאן, אלא ר'
ב' אלא ר' אמות.
לשמואל חתני נ' דומיא
דחצר מה חצר דקא
דסי' לא רבי, אפי' נ'
הנה נאכלי כן גזירה, אפי'
כטלמא נאכלי אתרן ודחציה.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones